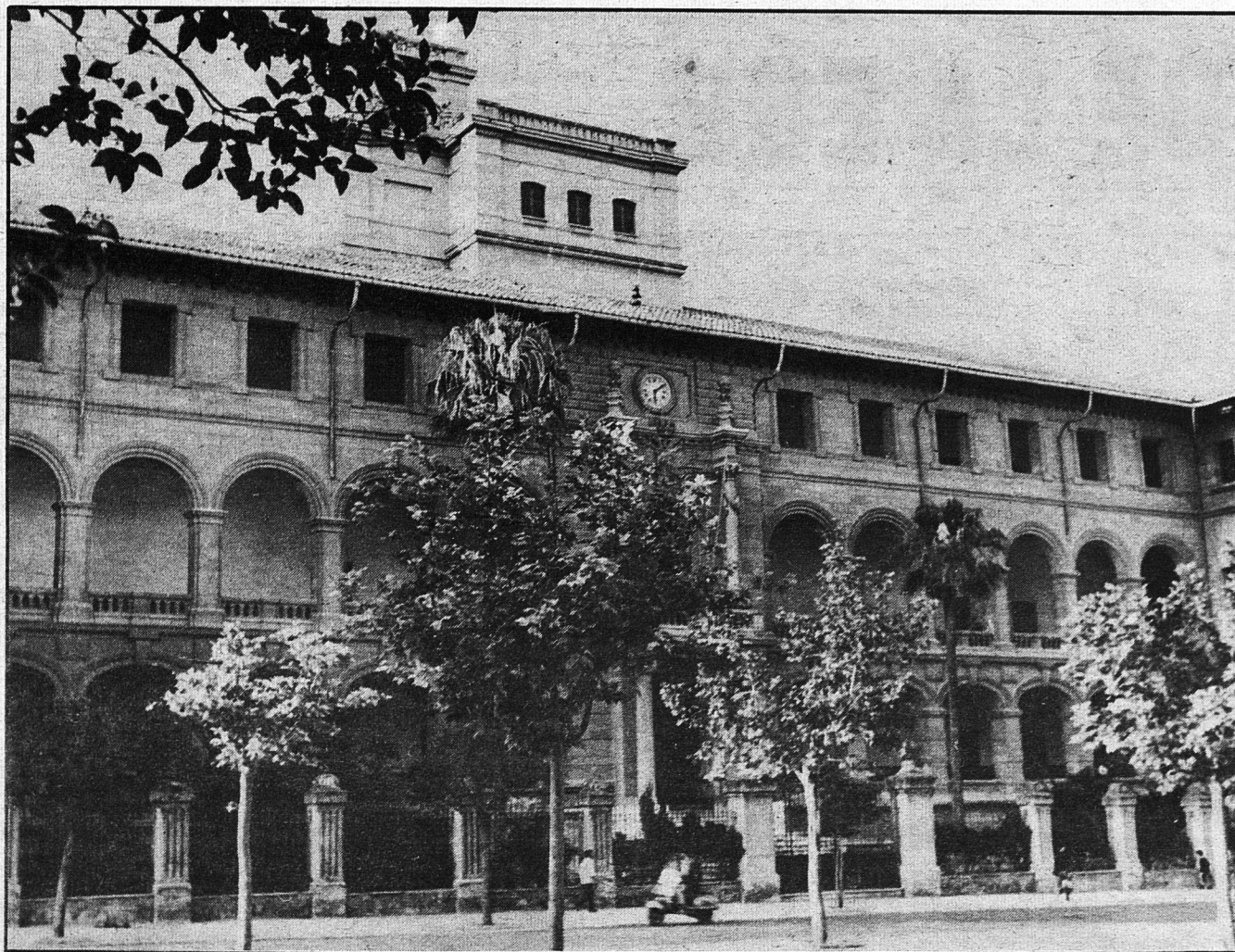

LA LLUITA DELS INSTITUTS

A partir del dia 19 de novembre s'ha produït un estat de mobilització general en el sector d'Instituts que sembla necessari resumir i analitzar.

Els preliminars de la vaga, que ha afectat als I.N.B. de les illes durant un mes aproximadament, vénen de lluny i tenen el seu origen en una situació de discriminació salarial del sector amb la resta del funcionariat, que l'administració ha promès reiteradament solucionar, incomplint sempre les seves promeses. Així, a la intolerable discriminació respecte de la resta dels treballadors que suposa la manca de drets sindicals (sindicació, representació sindical, negociació col·lectiva,...) que s'han anat retardant indefinidament, i que pel funcionariat suposa l'inadmissible fet que cada any sigui el patró —és a dir, el Govern, com a administrador de l'Estat— qui fixi els nostres salaris (sempre, és clar, per sota de I.P.C.) s'ha d'afegir fa que els treballadors de l'ensenyament som la fracció pitjor remunerada de la funció pública. S'han donat xifres i els fets objectius són que, amb un coeficient igual al nostre, un funcionari adscrit a qualsevol altre ministeri pot guanyar varies desenes de mils de pessetes més que un professor d'INB. Realment no podem estar d'acord amb un Govern que, com molt bé ens ho demostren els seus fets, considera la funció docent com a la Venfàfoc de l'Administració.

Així les coses, a principis d'aquest curs es va produir una acord d'acció conjunta entre les Associacions de Ca-

tèdràtics i Agregats, per una banda, i els sindicats (CCOO, UGT, FESPE) per altra —UCSTE es va mantenir al marge— per tal d'iniciar una mobilització que defensés una plataforma que inclogués —juntament amb les reivindicacions econòmiques bàsiques d'equiparació retributiva amb els altres funcionaris del mateix coeficient i de manteniment del poder adquisitiu del nostre salari— tota una sèrie de punts importantíssims, com són la lluita per els nostres drets sindicals, edat de jubilació, estabilitat laboral dels PNN i participació en els decrets de transferències a les comunitats autònomes.

Posteriorment es va produir una ruptura entre les associacions gremials i els sindicats de classe, causada per l'interès de les primeres en mantenir com a únic punt reivindicatiu el salarial, la qual cosa no va ser acceptada per les Centrals que pensen que la resta de les reivindicacions no són retardables, principalment la defensa dels drets sindicals, ha que la seva manca obliga a prendre postures extremes, sense negociació prè via, contribueixen a degradar l'ensenyament i a perjudicar la nostra "imatge". Es discrepa, també, pel que fa les formes d'acció ja que, mentre les Associacions es decantaren per una vaga indefinida, el Sindicats proposen una vaga intermitent.

La realitat va demostrar que els Sindicats no havien mesurat adequadament l'estat d'ànim dels treballadors de l'ensenyament als INB, doncs el sector manifestà majoritàriament el desig d'iniciar una vaga indefini-

da, encara que consideràs, també majoritàriament, que la plataforma a defensar devia ser la proposada per les Centrals. Tot això es comprova amb el fet que, malgrat una part dels Instituts començà la vaga el dia 19 de novembre, data de convocatòria de les Associacions, va ser el dia 25 data proposada pels Sindicats, entre els quals hem de comptar a UCSTE, quan la vaga va prendre força real, afectant a un percentatge aproximat del 80 per cent dels ensenyants de tot l'Estat. Després d'una certa recessió, produïda probablement pel desconcert d'alguns treballadors que no trobaren a les centrals el suport necessari, es reinicià la vaga amb una gran força a partir dels primers dies de desembre, entrant de ple a la via d'acció plantejada per les Associacions, encara que es demanava també que la resta dels punts fossin incorporats a la plataforma.

Davant tot això, la permanent d'INB del STEI va a distribuir un document en el que feia autocrítica per la manca de resposta sindical existent fins aquell moment, manifestant que considera vàlida la forma de vaga indefinida, i denunciava les limitacions d'una plataforma que deixava de banda reivindicacions fonamentals, com tampoc contribuïa a augmentar el nostre grau d'organització. Al mateix temps es proposava promoure la inclusió dels punts abans esmentats, així com la participació directa de les bases en les negociacions que es portaven a terme a Madrid. També es recordava l'obligació que tenen els nostres afi-

liats de vincular-se a qualsevol decisió majoritària, per tal de contribuir a la defensa del funcionament democràtic dels centres del treball.

Així les coses, el Govern, demostrant una vegada més el seu desprecí vers l'ensenyament públic que té obligació de defensar va deixar passar gairebé un mes sense iniciar cap negociació. La seva primera i única resposta va ser l'amenaça de sancions ("retencions" a la casta boca del Ministre). La vaga va seguir, i els nostres intents de promoure una participació democràtica en les negociacions topen amb la negativa rotunda de les Associacions, geloses de mantenir el seu protagonisme, regulat sense condicions i que tan bons fruits pot produir-les en futures eleccions sindicals. Geloses també, segons alguns malpensats, de guardar el secret en les negociacions, coses que les podria permetre negociar punts no expressats clarament amb anterioritat.

Al gener recomença el curs i es reb una oferta del ME, i les Associacions elaboren dues alternatives de resposta. L'oferta del Ministeri és ambigua, parla amb vaguetat del contingut d'un decret referent a l'equiparació salarial que es publicarà abans de tres mesos, d'un augment extraordinari de 6.150 pessetes per als agregats, d'altres quantitats que ja figuraven al Pressuposts Generals de l'Estat i de la voluntat del ME de promoure la participació de les Associacions i dels Sindicats en la negociació de tots els problemes que ens afecten. També ¡oh sorpresa! es parla de la intenció

de negociar amb l'Associació de Catedràtics certs aspectes de la LAU "con vistas al establecimiento de la carrera docente" (accés dels catedràtics a la Universitat), punt que les Associacions mai havien manifestat que figuràs a la seva plataforma...

Com diem, proposen votar dues alternatives: la primera d'elles defensava la continuació de la vaga fins a obtenir alguna resposta clara i satisfactòria; la segona, interrompre la vaga durant tres mesos temps en el qual el Govern s'ha compromès a elaborar el Decret d'equiparació.

Més de 6.000 treballadors votaren a favor de la primera opció i més de 3.000 es manifestaren partidaris d'interrompre la vaga. Les Associacions "interpretaren" que la resta dels ensenyants, fins a 18.000 (abans de Nadal havien donat la xifra de 23.000 vaguistas), havien entrat a classe i... ¡desconvoquen!

La ira del professorat i les crítiques a la Comissió Negociadora s'han multiplicat arreu de tot l'Estat. A les exigències d'explicacions formulades pels representants provincials el Sr. del Toro respon que ells "saben lo que hacen".

Ara, en aquest "impasse", ens trobam sense una organització estatal, amb una proposta del ME de recuperació de classes i que no ha vingut acompanyada de garanties pel que fa a la no "retenció" d'havers, amb una comissió Negociadora a Madrid que negocia en secret i només explica el que vol. I aquí, una Sra. Delega-

da que compleix gelosament i amb excés de cura les ordres del ME, i que tira endavant les notificacions de retencions. És clar que aquesta senyora, que va ser figura destacada en una vaga de catedràtics a la qual, per cert, no va haver-hi sancions per a ningú, manifesta sense avergonyir-se que "no puede, moralmente, defender que no se descuenten haberes". (Recordem que el nostre sindicat ja fa temps que va demanar el cessament d'aquesta benedicció que ens ha tocar per Delegada, per la seva total ineptitud, manca de voluntat negociadora i d'iniciativa personal).

Diguem, finalment, que el STEI participa activament en l'intent d'unificar postures i criteris, encara que sigui només a Mallorca, promoguent, juntament amb els companys no afiliats la creació d'assemblees de base, tant provincial com estatal, i la participació de representants directes, de Sindicats i d'Associacions en una nova Comissió Negociadora vertaderament representativa.

Com a resultat de tot això, si n'hem de treure alguna dada positiva, direm que alguns companys indecisos han tret conclusions i s'han afiliat al STEI. Aquesta és una tendència que desitjam vagi augmentant, ja que entenem que sols un sindicat UNITARI i de CLASSE, en el qual participi MAJORITARIAMENT el professorat, pot establir una línia d'acció coherent i ser l'autèntic portaveu dels nostres interessos.

